

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820201877
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5820201877.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka (sudca spravodajca) a sudcov JUDr. Jany Vargovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: U. N., nar. XX.XX.XXXX, Y. XXXX/XX, XXX XX M., právne zastúpeného: JUDr. Jozef Polák, advokát so sídlom Z. XXXX/XX, XXX XX S. Y., proti žalovanému: Obec Rabča, so sídlom Hlavná 426/238, 029 44 Rabča, IČO: 00 314 838, právne zastúpenému: JUDr. Peter Vevurka, advokát so sídlom I. XXX/XX, XXX XX T., v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo zo dňa 01.decembra 2022 č. k. 12C/55/2020-213, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný má právo na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 50%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovaného k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. M., okres T.: - pozemku CKN parc. č. 16859/7, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 77 m², pozemku CKN parc. č. 16859/8, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 70 m², pozemku CKN parc. č. 16859/9, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 65 m², - pozemku CKN parc. č. 16859/10, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 58 m², - pozemku CKN parc. č. 16859/11, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 64 m² (ďalej aj len „vysporadúvané pozemky“). Výrokom II prikázal nehnuteľnosti uvedené vo výroku I do výlučného vlastníctva žalovaného. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť titulom náhrady za prikázané spoluvlastnícke podiely žalobcovi sumu 2.723,72 EUR, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom IV žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%. Súd prvej inštancie vychádzal z nasledovne zisteného skutkového stavu. Vysporadúvané pozemky patria do spoluvlastníctva žalobcu v podiele 7/12 a žalovaného v podiele 5/12. Vysporadúvané pozemky sú v celom rozsahu podľa platného Územného plánu obce Rabča (žalovaného) určené na výstavbu miestnej komunikácie. Spolu s ďalšími pozemkami tvoria rovnú líniu, v ktorej by v budúcnosti mala byť postavená miestna komunikácia. V predmetnej zóne prebieha výstavba rodinných domov a v zmysle územného plánu je daná lokalita určená sa individuálnu bytovú zástavbu, ktorá bude s obcou M. ako aj navzájom poprepájaná sieťou miestnych komunikácií. Rodinný dom žalobcu a jeho manželky s.č. XXXX, k.ú. M., je postavený na pozemku CKN parc. č. 16859/181 (119 m²) a jeho dvor tvoria pozemky CKN parc. č. 16859/48 (586 m²) a CKN parc. č. 16859/47 (454 m²), ktoré pozemky sú vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Pozemok CKN parc.č. 16859/47 bezprostredne susedí s vysporadúvanými pozemkami. Miestna komunikácia smerujúca od obce k vysporadúvaným pozemkom a rodinnému domu žalobcu a jeho manželky je v súčasnosti vybudovaná takmer po pozemok CKN parc. č. 16859/36, ktorý troví súkromnú prístupovú

komunikáciu k rodinnému domu žalobcu a jeho manželky. Podiel na vysporadúvaných pozemkoch bol rodičom žalobcu prinavrátený na základe rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2C/46/2017 zo dňa 29.10.2018. Rodičia žalobcu následne svoj spoluvlastnícky podiel na vysporadúvaných pozemkom previedli na žalobcu v roku 2019. Súd prvej inštancie uviedol, že reálnu deliteľnosť však nemožno chápať len ako technicky uskutočniteľnú možnosť, ale musí byť súladná aj s celkovými miestnymi podmienkami využiteľnosti novovytvorených pozemkov. V zmysle platného územného plánu sú vysporadúvané pozemky určené výlučne na výstavbu miestnej komunikácie. Pokiaľ by aj žalobca nadobudol jemu prislúchajúce podiely k jednotlivým pozemkom, t.j. nadobudol by pozemky o výmerách 45 m², 41 m², 38 m², 37 m² a 37 m², tieto by nevedel využiť inak ako na miestnu komunikáciu. Mal za to, že rozdelením vysporadúvaných pozemkov by teoreticky mohol vzniknúť pás pozemkov v šírke od cca 1 m (z juhu) po cca 3 m (zo severu), ktorý by bolo možné pričleniť k pozemku CKN parc. č. 16859/47 vo vlastníctve žalobcu. Z ohľadky na mieste samom však bolo zistené, že vzhľadom na rozmery takto pričlenených novovytvorených pozemkov k pozemku CKN parc. č. 16859/47, by žiadnym pozitívnym alebo negatívnym spôsobom nedošlo k zmene možností žalobcu a jeho rodiny užívať rodinný dom ani jeho dvor. Rozdelenie, resp. nerozdelenie vysporadúvaných pozemkov nemá vplyv na prístup k rodinnému domu, zásadným spôsobom nezväčšuje dvor žalobcu a jeho rodiny, a nemá vplyv na vzdialenosť rodinného domu od budúcej miestnej komunikácie (v najbližšom mieste 23 m verzus 24 m). V prípade reálneho rozdelenia by zároveň súdne rozhodnutie neodstránilo sporný stav, nakoľko žalovaný by sa vo vyvlastňovacom konaní mohol domáhať vyvlastnenia žalobcovi prikázanej časti vysporadúvaných pozemkov za účelom výstavby miestnej komunikácie. Pokiaľ žalobca v konaní spochybňoval platnosť územného plánu, súd sa s takouto argumentáciou nestotožnil. Súd nebol v tomto konaní oprávnený skúmať platnosť územného plánu, nakoľko táto právomoc patrí správnym súdom. Súd musel preto vychádzať z prezumpcie platnosti a správnosti územného plánu obce M., v zmysle ktorého záväznej časti sú Vysporadúvané pozemky určené na výstavbu miestnych komunikácií. Návrhy žalobcu smerujúce k posunu miestnej komunikácie tak ako to prezentoval v ním predloženom Geometrickom pláne č. 333/2018, ako aj v priebehu pojednávania, tak svojim obsahom boli návrhmi na zmenu územného plánu, ktorého zmeny však nespádajú do právomoci súdov. K ústnej dohode, ktorá mala byť uzatvorená na mieste samom v rámci súdneho konania sp. zn. 2C/46/2017, súd prvej inštancie uviedol, že dohody ohľadne nehnuteľností musia mať písomnú formu a hospodárenie s majetkom obcí má určité zákonné (zákon č. 369/1990 Zb, zákon č. 583/2004 Z.z.) ako podzákonné (všeobecné záväzné nariadenia) pravidlá, ktorých si žalobca a najmä jeho právny zástupca (ten istý aj v konaní sp. zn. 2C/46/2017) museli byť vedomí, a objektívne ani nemohli byť presvedčení o záväznosti nimi tvrdenej dohody vykonanej na mieste bez súhlasu príslušných orgánov obce. Súd konštatoval, že rozdelenie vysporadúvaných pozemkov nie je dosť dobre možné a pristúpil k prikázaniu vysporadúvaných pozemkov do výlučného vlastníctva jednej zo strán. Rozhodujúcim kritériom pre prikázanie vysporadúvaných pozemkov do výlučného vlastníctva jednej zo strán bola možnosť účelného využitia. V zmysle záväznej časti územného plánu je možné vysporadúvané pozemky využiť len na účel výstavby miestnej komunikácie. Pokiaľ by súd vysporadúvané pozemky prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, zasiahol by do práv vlastníkov pozemkov nachádzajúcich sa v lokalite určenej na individuálnu bytovú výstavbu, ktorým vlastníkom by znemožnil prístup k ich pozemkom po budúcej miestnej komunikácii. Uvedené by zároveň dosť pravdepodobne vyvolalo aj vyvlastňovacie konanie. Cez vysporadúvané pozemky by tak ešte pomerne dlhú dobu nebolo možné viesť miestnu komunikáciu ani inžinierske siete, čím by došlo k nezanedbateľnému zdržaniu výstavby v danej lokalite a zásahu do práv ostatných vlastníkov pozemkov v danej lokalite, ktorí sa dobromyseľne spoliehali na záväznosť územného plánu. Hoci je žalobca väčšinovým spoluvlastníkom, je potrebné zdôrazniť, že spoluvlastnícke podiely oboch strán nie sú disproporčné, blížia sa skôr rovnosti podielov. Kritérium veľkosti podielov preto v prikázaní vysporadúvaných pozemkov do výlučného vlastníctva nebolo rozhodujúcim. Nakoľko súd prikázal vysporadúvané pozemky do výlučného vlastníctva žalovaného, musel určiť aj primeranú peňažnú náhradu za podiely ustupujúceho spoluvlastníka. Súd sa stotožnil so všeobecnou hodnotou vysporadúvaných pozemkov vo výške 13,98 EUR/m², ktorú stanovil znalec Ing. Eduard Bugala v znaleckom posudku č. 146/2022 zo dňa 28.09.2022. Súdu bolo z úradnej činnosti známe, že pozemky v obci M. majú zvyčajne vyššiu hodnotu, avšak daná situácia je špecifická tým, že vysporadúvané pozemky sú určené na výstavbu miestnej komunikácie, čo nepochybne znižuje ich hodnotu oproti pozemkom určeným na individuálnu výstavbu. Uvedenú skutočnosť znalec zohľadnil v znaleckom posudku. K žalobcom požadovanej vyššej náhrade súd poukázal na prístup žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov. Hoci pozemky, na ktorých stojí rodinný dom a dvor žalobcu a jeho manželky neboli scelované v rámci pozemkových úprav, ale na základe dohody (notárska zápisnica NZ 2917/2011) má súd za to, že z hľadiska spravodlivosti je potrebné analogickým prístupom zohľadniť

pravidlá uvedené v § 12 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb. a zohľadniť to, že pôvodný spoluvlastníci územia, na ktorom v súčasnosti stojí už rodinný dom žalobcu a jeho manželky s dvorom a na ktorom sa nachádzajú aj vysporadúvané pozemky nepoňali tieto do dohody o vyporiadaní a ponechali ich v spoluvlastníctve pričom, hoc to výslovne z dohody o vyporiadaní nevyplýva, je bezo sporu zrejmé, že táto nevyporiadaná časť mala slúžiť ako prístup, resp. pozemok pod miestnu komunikáciu. N. N. a Q. C. následne svoje podiely za 1 EUR/ m² predali obci, N. N. a I. N. (právni predchodcovia žalobcu) tak nespravili a žiadnym spôsobom neprispeli k možnosti zriadenia prístupu aj k pozemkom ďalších vlastníkov v danej lokalite. To, že mohol žalobca postaviť dom v danej lokalite a v danom čase bolo vďaka postoju spoluvlastníkov pozemkov, ktorý predtým odpredali obci za symbolickú sumu pozemky pod miestnu komunikáciu (v normovaných rozmeroch) zabezpečujúcu prístup rodinnému domu žalobcu. Žalobca považuje vybudovanie miestnej komunikácie (t.j. takej ktorá spĺňa normované rozmery) k jeho domu za automatickú povinnosť obce. Uvedené veci akoby považoval za samozrejmosť, keďže jeho potreby sú už zabezpečené. Na druhej strane sa však odmieta konštruktívne postaviť k tomu, aby bolo do budúca aj iným vlastníkom umožnené stavať v danej lokalite, resp. aby mali zabezpečený plnohodnotný prístup. Právne vec odôvodnil § 142 ods. 1 CSP.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že tieto priznal v rozsahu 50% žalovanému. Súd prvej inštancie zohľadnila spôsob akým k vyporiadaniu a aj k súdnemu konaniu obe strany pristupovali z hľadiska jeho hospodárnosti, najmä z hľadiska množstva úkonov právneho zastúpenia a z hľadiska objektívnej potreby samotného právneho zastúpenia na strane žalovaného. Súd prvej inštancie sa priklonil k vyporiadaniu navrhovanému žalovaným. Žalobca aj napriek opakovane súdom vyslovenému predbežnému právnomu posúdeniu zotrval na svojom pôvodnom návrhu vyporiadania. Napriek tvrdeniam žalobcu, ten resp. jeho predchodcovia si museli byť vedomí, že vysporadúvané pozemky budú súčasťou budúcej miestnej komunikácie. V súčasnosti sa na danom mieste ešte miestna komunikácia nenachádza, ide len o svoju povahou poľnú cestu vysypanú drobným kamenivom a pieskom, ktorej šírka postačuje na prejazd jedného motorového vozidla. O existencii územného plánu ako aj o tom, že v rámci stavebného konania bol riešený aj prístup žalobcu z verejnej komunikácie, musel byť žalobca uzrozumený už v čase výstavby jeho rodinného domu. Pokiaľ potom žalobca žiadal vyporiadať spoluvlastníctvo takým spôsobom, ktorý by obmedzil (jednopruhová miestna komunikácia bez chodníka) možnosť využívania územia nachádzajúceho sa z pohľadu od obce za jeho pozemkami, možno takéto konanie posudzovať aj ako zneužitie práva (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) na úkor ostatných vlastníkov pozemkov v danom území. Súd prvej inštancie podľa § 257 CSP pristúpil k tomu, že žalobcovi uložil povinnosť aspoň čiastočne žalovanému uhradiť náklady, ktoré žalovanému v tomto konaní vznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, navrhol napadnutý v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie. Odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. b) písm. d) písm. e) písm. f) a písm. h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, neboli vykonané navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zákonom a jeho závery sú arbitrárne, pričom súd sa stotožnil so zavádzajúcou argumentáciou žalovaného. Žalobca mal za to, že závery súdu prvej inštancie boli prekvapivé, nezákonné, nepochopiteľné, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca z dôvodu posúdenia veci súdom prvej inštancie, ako konania zneužívajúceho právo, namietal, že v konaní rozhodol zaujatý sudca. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie bol povinný dodržať zákonný spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, a teda bol povinný pristúpiť k reálnej delbe pozemkov, ako prvému zákonnému spôsobu vyporiadania, ak toto je možné. Žalobca uviedol, že reálna delba sporných pozemkov je možná, čoho dôkazom je zo strany žalobcu predložený GP Ing. N. Y. číslo 333/2018 zo dňa 26.10.2018. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil skutočnosť, že citovaný GP bol vyhotovený so súhlasom žalovaného a jeho právneho zástupcu v rámci mimosúdnych rokovaní, ktoré prebiehali ešte v rámci konania vedeného na OS Námestovo pod sp. zn. 2C/46/2017, a to na základe ohliadky na mieste samom, ktorá sa uskutočnila 25.04.2018. Záver súdu o tom, že kritérium veľkosti podielov vo vyporiadaní nebol rozhodujúci označil za arbitrárny. Nesúhlasil so záverom, že ide o rovnaké podiely. Poukaz na územný plán, jeho záväznosť a nemožnosť ho preskúmať v civilnom konaní označil ako nesprávny. Územný plán označil za nulitý právny akt, ktorý nemá právnu záväznosť. Zámer

žalovaného vybudovať na predmetných pozemkoch miestnu komunikáciu a obsah územného plánu obce podľa žalobcu nie je skutočnosťou, ktorá by mala za následok nemožnosť reálneho rozdelenia veci. V práve totiž platí rovnosť účastníkov konania a investičný zámer žalovaného hoci má charakter obce nemôže byť preferovaný nad záujmom žalobcu pokojne a nerušene užívať svoj majetok. Žalobca namietal analogické použitie ustanovení zákona č.330/1991 Zb. ako neprípustné súdom prvej inštancie ako nesprávne právne posúdenie, ktorým znemožnil realizáciu jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nestotožnil sa so sumou primeranej náhrady, pričom mal za to, že pokiaľ sa spoluvlastnícky podiel v extraviláne obce, ktorý v rámci UP nie je ani len určený na zástavbu aktuálne predáva za 40 Eur/m², potom je zrejme, že závery ZP Č. 146/2022 sú objektívne nesprávne, a to jednoducho z toho dôvodu, že znalec nepoužil porovnávacou metódou, ale len metódu polohovej diferenciacie. Budúce využitie pozemkov nie je v tomto smere nijako relevantné. Žalobca namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, pričom žiadal zohľadniť, že ide konanie, v ktorom závisí rozhodnutie od úvahy súdu a súčasne poukázal na svoju snahu o mimosúdne riešenie sporu. Podľa žalobcu súd prvej inštancie favorizoval žalovaného a nepostupoval zákonne. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie vychádzal z domniek a dohodou, čomu svedčí aj odôvodnenie v bode 14 rozsudku. Žalobca uviedol, že napadnutým rozsudkom bolo zasiahnuté do jeho legitímnych očakávaní, keď súd prvej inštancie nepostupoval zákonným postupom v súlade s ustálenou judikatúrou. Namietal, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, pričom mal za to, že rozsudok nespĺňa zákonné náležitosti v súlade s § 220 ods. 2 a nasl. CSP. Záverom uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu v napadnutej časti chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke právneho posúdenia veci, keď súd arbitrárne a) odignoroval faktickú aj právnu možnosť reálnej deľby spoločných pozemkov, b) odignoroval prioritu reálnej deľby z hľadiska ust. § 142 ods. 1 Obč. zák., c) odignoroval postavenie žalobcu ako väčšinového spoluvlastníka sporných pozemkov, d) odignoroval vlastnú vedomosť o vyššej hodnote stavebných pozemkov v obci Rabča pri úvahách o primeranej náhrade za prikázaný spoluvlastnícky podiel, e) rozhodol o náhrade trov konania s konštatovaním, že zo strany žalobcu došlo k zjavnému zneužitiu práva.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné v celom rozsahu. Konanie na súde prvej inštancie netrpí žiadnymi vadami v zmysle ust. § 365 ods.1 písm. a), b), CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z úplne a dostatočne zisteného skutkového stavu a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobca je nespokojný s rozhodnutím súdu, nakoľko súd nevyhovел jeho návrhu na ním navrhovaný spôsob zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, teda čiastočne reálnej deľby a čiastočne za náhradu k sporným pozemkom, resp. s určenou cenou ako primeranou náhradou za jeho spoluvlastnícky podiel. Žalovaný nesúhlasil so záverom žalobcu o nevyhnutosti použitia reálnej deľby. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie správne po vykonanom dokazovaní, najmä ohliadkou na mieste samom, oboznámením sa s územným plánom obce - žalovaného, Notárskou zápisnicou N 2917/2011 s pripojeným geometrickým plánom, z ktorej notárskej zápisnice vyplýva, že už právni predchodcovia žalobcu a okolití spoluvlastníci pozemkov, účastníci reálnej deľby, vymedzili dané územie pre budúcu miestnu komunikáciu a znaleckým posudkom predloženým žalovaným, dospel k záveru že v danom prípade reálna deľba nie je „dost’ dobre možná“, a preto pristúpil k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva prikázaním veci za náhradu a to tomu spoluvlastníkovi - žalovanému, ktorému svedčí lepšie využitie pozemkov (budúca miestna komunikácia). Žalovaný považoval tvrdenie žalobcu, že Územný plán obce Rabča je nulitým právnym aktom, a že súd nemal naň prihliadať za neudržateľné, bez akéhokoľvek vecného a právneho základu. Podľa žalovaného územný plán reguluje možné spôsoby využitia určitého územia. V tomto zmysle predstavuje významný, aj keď vo svojej podstate skôr nepriamy zásah do vlastníckeho práva tých, ktorých nehnuteľnosti tomuto nástroju právnej regulácie podliehajú, nakoľko dotčení vlastníci môžu svoje vlastnícke právo vykonávať iba v medziach prípustných podľa územného plánu. Znamená to predovšetkým, že sú obmedzení v tom, čo so svojim pozemkom či stavbou v budúcnosti môžu robiť, na prípustné varianty využitia ich nehnuteľností, ktoré vyplývajú z územného plánu. Podľa žalovaného pozemky sú pre neho určené a využiteľné v zmysle územného plánu len a výlučne na vybudovanie miestnej komunikácie pre dané územie. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že súd sa vo svojom rozhodovaní riadil ustanoveniami § 142 Občianskeho zákonníka a svoje rozhodnutie aj vyčerpávajúco odôvodnil. Pri rozhodovaní o trovách konania na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). V danom prípade žalobca nemal ani čiastočný úspech vo vzťahu k tomu čo

svojou žalobou žiadal. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo), alebo od znaleckého posudku. Za základné sa považuje rozhodnutie, že v danej veci došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva žalovaným navrhnutým spôsobom. Žalovaného je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo znaleckého posudku).

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že skutočnosti uvádzané žalovaným sú účelové, zavádzajúce a nepravdivé a ani vo svojom súhrne nie sú spôsobilé zvrátiť danosť odvolacích dôvodov, na ktoré poukázal žalobca vo svojom odvolaní. Skutočnosť, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je svojou povahou tzv. je *judicium duplex* ešte neznamená, že súd môže rozhodovať podľa vlastného uváženia a nie je viazaný zákonom stanovenou prioritou foriem vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Opačný výklad, ktorý prezentuje žalovaný počas celého konania na súde prvej inštancie a s ktorým sa v celom rozsahu nesprávne stotožnil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nemá oporu v zákone ani v žiadnom zo súdnu praxou akceptovaných interpretačných pravidiel výkladu právnych noriem. K tvrdeniu, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal nulitu územného plánu obce Rabča vo vzťahu k nemu žalobca opätovne poukazuje na svoje tvrdenia a dôkazy vykonané v rámci konania na súde prvej inštancie a síce, že Obce Rabča pri prijímaní územného plánu obce so žalobcom ani s jeho právnymi predchodcami nekonala ako s účastníkmi konania. Už samotná táto skutočnosť znamená, že súd nemôže považovať územný plán za záväzný *inter partes* tohto súdneho sporu práve s prihliadnutím na skutkové okolnosti týkajúce sa jeho prijímania, ktoré boli podrobne rozobraté v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2C/46/2017 v ktorom bolo preukázané podvodné konanie. Spis 2C/46/2017 bol pripojený a jeho obsah bol ako dôkaz riadne oboznámený na pojednávaní, súd prvej inštancie však na základe takto vykonaného dokazovania prijal nesprávny právny záver. Namiesto toho, aby prihliadal na skutočnosti vyplývajúce z vedenia a záverov konania vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2C/46/2017, bez akéhokoľvek právnej relevancie prihliadal na obsah dohody o reálnej delbe predloženej zo strany PZ žalovaného, predmetom ktorej ani predmetné pozemky nikdy neboli. Opätovne argumentácia žalovaného uvedená vo vyjadrení zo dňa 08.02.2023 je prejavom zlovôle a mocenskej arogancie zo strany žalovaného. Vo zvyšku žalobca zotrval na skutočnostiach uvedených v odvolaní.

5. Žalovaný v písomnej duplike k replike žalobcu zotrval na skutočnostiach uvedených vo vyjadrení. Zdôraznil, že schválený územný plán je záväzný tak pre obec, ako aj pre občanov, pričom jeho schváleniu predchádza zákonný proces. Schválený ÚPN obce je v určenom rozsahu záväzným alebo smerodajným podkladom na obstaranie územného plánu zóny, na územné rozhodovanie a na vypracovanie dokumentácie stavieb. Rešpektovanie skutkového stavu ku dňu rozhodnutia súdu, teda rešpektovanie využitia sporných nehnuteľností v súlade so schváleným územným plánom nie je „aroganciou“ žalovaného, ale rešpektovaním využitia daného územia na účel učený schváleným ÚPN.

6. Žalobca sa k písomnej duplike žalovaného nevyjadril. Dňa 11.05.2023 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie Jozefa Jašáka, ktoré popisovalo priebeh odčlenenia vysporadúvaných pozemkov. Odvolací súd zaslal uvedené podanie sporovým stranám na vedomie.

7. Žalobca podaním zo dňa 22.08.2023 žiadal na uvedené podanie neprihliadať s poukazom na skutočnosť, že sa nejedná o účastníka konania. Odvolací súd na uvedené podanie v konaní neprihliadol.

8. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem a vzhľadom na skutočnosť, že vznesené odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, uvedené rozhodnutie s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom skutkovom stave, že rozdelenie veci nie je dobre možné a účelné (vznikol by nefunkčný celok žalovaného a žalobca ich nepotrebuje) a vzhľadom na skutočnosť, že na predmetných pozemkoch má byť realizovaná obecná cesta, tak tieto prikázal do vlastníctva žalovaného, nakoľko takéto riešenie je aj v súlade s územným plánom. Žalovaného zaviazal na náhradu podľa znaleckého posudku.

10. Odvolací súd uvádza, že konanie o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva v zmysle § 142 Občianskeho zákonníka je judicium duplex, t.j. konaním, v ktorom súd nie je viazaný návrhom spoluvlastníka o spôsobe zrušenia i rozdelenia nehnuteľností, ale môže rozhodnúť aj inak (§ 216 ods. 2 CSP, pozn.). Pri zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva zákonná úprava trvá na tom, aby súd prihliadal na veľkosť spoluvlastníckych podielov a na účelné využitie vecí. Zo systematiky právnej úpravy (§ 142 ods. 1 OZ od 1. januára 1992) vyplýva, že uvedené pravidlo sa má použiť na každý spôsob vyporiadania (pri reálnom rozdelení i prikázaní vecí), mimo predaja vecí. Pokiaľ ide o posúdenie možnosti uplatnenia prvého spôsobu vyporiadania spoločnej vecí - jej reálneho rozdelenia, súd tu prihliada na veľkosť spoluvlastníckych podielov i na účelné využitie vecí vzniknutej rozdelením. Prihliadnutie na veľkosť podielov neznamena, že v každom prípade súd bude rozdelenie vecí podriaďovať aritmetickému vyjadreniu veľkosti podielov, ale ich účelnému využitiu. To znamena, že konečné rozdelenie z hľadiska účelu užívania nemusí vyjadrovať absolútnu mieru veľkosti spoluvlastníckeho podielu a do úvahy preto prichádza i finančná náhrada (reálne rozdelenie vecí tzv. kombinovaným spôsobom vyporiadania). Pritom súd dbá, aby rozdelením nevznikli nefunkčné veci alebo aby pomer rozdelených vecí svojou veľkosťou nebol vo výraznom nepomere k veľkosti pôvodných podielov. Pokiaľ ide o možnosť reálneho rozdelenia pozemkov, tu sa vychádza z posúdenia hľadísk územného plánovania, prístupu ku komunikáciám, a účelného technického spôsobu navrhovaného riešenia (2Cz/47/70). Súd musí vždy pri vyporiadaní sa vysporiadať s otázkou, či je vec reálne deliteľná. Nemožno podriaďiť účelnosť novovzniknutých parciel vo svetle vyjadrujúcom zachovanie absolútnej veľkosti spoluvlastníckych podielov, ale musí sa dôsledne zaoberať okolnosťami ohľadom účelného využívania novovzniknutých vecí vlastníckmi, t.j. ich funkčného využitia (obdobne vid' rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/93/2010). Odvolací súd konštatuje, že geometrickým plánom možno rozdeliť prakticky každý pozemok, avšak takéto technické riešenie, nemusí zodpovedať kritériu účelnosti a deliteľnosti. Reálna deliteľnosť pozemku sa vždy odvíja od jeho účelného využitia jeho spoluvlastníkmi, pričom v niektorých prípadoch môže mať využitie pozemku menšinovým spoluvlastníkom prioritu pred väčšinovým spoluvlastníkom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/305/2019 zo dňa 28.01.2021, v ktorom opätovne vyslovil: „Prihliadnutie na veľkosť podielov neznamena, že v každom prípade súd bude rozdelenie vecí podriaďovať aritmetickému vyjadreniu veľkosti podielov, ale ich účelnému využitiu. To znamena, že konečné rozdelenie z hľadiska účelu užívania nemusí vyjadrovať absolútnu mieru veľkosti spoluvlastníckeho podielu a do úvahy preto prichádza i finančná náhrada. Pritom súd dbá, aby rozdelením nevznikli nefunkčné veci alebo aby pomer rozdelených vecí svojou veľkosťou nebol vo výraznom nepomere k veľkosti pôvodných podielov ... Pokiaľ ide o možnosť reálneho rozdelenia pozemkov, tu sa vychádza z posúdenia hľadísk územného plánovania, prístupu ku komunikáciám, a účelného technického spôsobu navrhovaného riešenia“ Odvolací súd sa s citovaným právnym názorom plne stotožňuje a do svojho rozhodnutia ho aj preberá a vychádza z neho, pričom má za to, že ho zohľadnil aj súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď uzavrel, že reálne rozdelenie nie je dobre možné, nakoľko navrhovaným rozdelením by vznikol pozemok (prisúdený žalovanému), ktorý by nemohol reálne slúžiť svojmu účelu (cesta), nakoľko by nespĺňal technické normy kladené na takúto stavbu. Rovnako súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri vyporiadaní spoluvlastníctva prihliadal na platný územný plán obce, ktorý počíta s vybudovaním cesty na predmetných pozemkoch, pričom už v súčasnosti časť parcely tomuto účelu slúži. Správne vyhodnotil aj skutočnosť, že žalobca nepotrebuje uvedené novovytvorené parcely pre funkčné využitie svojho majetku (domu, pozemkov), pričom žalovaný ako spoluvlastník áno, aby zabezpečil plnenie verejných potrieb občanov, v podobe riadnych cestných komunikácií pre prístup k ich pozemkom. Požiadavku žalobcu na reálne rozdelenie pozemkov a žalovaného odkázanie na vyvlastňovacie konanie (prípadne výkup iných pozemkov) a zmenu územného plánu súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako neodôvodnenú, ktorej nemožno vyhovieť. Ak teda žalobca v odvolaní namietal, že predmetné pozemky boli reálne deliteľné, čo preukazuje predložený geometrický plán, tak odvolací súd sa s uvedenou námietkou nestotožnil a posúdil ju ako nedôvodnú s poukazom na vyššie uvedené, nakoľko žalobcom navrhované delenie odporuje účelnosti využitia pozemku v súlade s územným plánom. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie teda správne vyhodnotil na základe vykonaného dokazovania skutočnosť, že vysporadúvané pozemky sú vzhľadom na ich umiestnenie, tvar, využívanie, existujúci platný územný plán, reálne nedeliteľné a ich funkčné využitie bude najlepšie v rukách žalovaného, ktorý ich využije na zabezpečenie potrieb svojich občanov, a to aj samotného žalobcu, zriadením cesty vybudovanej v súlade s technickými normami. S ohľadom na uvedené má odvolací súd za to, že reálnu deliteľnosť nepreukazuje predložený geometrický plán č. 333/2018 zo dňa 26.10.2018 a neobstojí ani tvrdenie, že

reálne rozdelenie si nevyžiada ďalšie náklady, nakoľko žalovanému by vznikli náklady na zabezpečenie ďalších nehnuteľností, resp. vyvlastňovacie konania, pričom aj prípadná cesta (kanalizácia, plynovod, vodovod) na iných pozemkoch by si vyžiadala zvýšené náklady, nakoľko by nešlo o stavby postavené na priamke, ale tieto by sa museli klúkať.

11. Súd nevzhliadol ako dôvodnú ani námietku žalobcu o arbitránosti rozsudku vo vzťahu k vysporiadaniu sa s otázkou veľkosti podielov. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že podiely sú približne rovnaké (5/12 a 7/12), pričom tento záver je vecne správny. Rozdiel medzi 58,34% a 41,66% nie je tak zásadný pri vyporiadaní, pričom súd prvej inštancie bol povinný v rámci posúdenia reálnej deliteľnosti prihliadať aj na účelnosť, čo aj vykonal. Námietka žalobcu o nulitnosti územného plánu je rovnako nedôvodná, nakoľko územný plán žalovaného (Obce Rabča), je platný a záväzný, pričom v konaní nebol preukázaný opak. Záver súdu prvej inštancie, že nemôže zasahovať do platného územného plánu a je ho povinný rešpektovať bol vecne správny. Ak platný územný plán obce nebol zákonným postupom zmenený (prípadne zrušený), nie je ho civilný súd oprávnený preskúmať, ale naopak je povinný pri vyporiadaní spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti z neho vychádzať (viď predchádzajúci ods. odôvodnenia). Ak žalobca (jeho právny predchodcovia) mali výhrady k územnému plánu, mohli ho napadnúť v rámci zákonných postupov, nemôžu sa však dovoliavať jeho neplatnosti v civilnom sporovom konaní. Ako nedôvodnú odvolací súd posúdil aj námietku voči analogickému uplatneniu § 12 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb., nakoľko súd prvej inštancie nerozhodol vo veci podľa uvedeného ustanovenia zákona (uvedené z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva), ale pri vyporiadaní zohľadnil vznik parcel, ktoré sú predmetom vyporiadania a skutočnosť, že v minulosti bolo uskutočnené vyporiadanie spoluvlastníctva s cieľom vzniku stavebných pozemkov a pozemkov určených pre cestu. Súd prvej inštancie nerozhodoval podľa § 12 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb., tak ako to tvrdí žalobca vo svojom odvolaní. Súd prvej inštancie spoluvlastníctvo vyporiadal podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom uvedené citované zákonné ustanovenie použil len pre pochopenie a dokreslenie širších vzťahov a príčin vzniku sporu s akcentom na spravodlivé a konečné usporiadanie pomerov medzi stranami, po ktorom nebudú nasledovať ďalšie súdne a správne administratívne konania.

12. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o výške náhrady za spoluvlastnícky podiel, ktorá spočívala v neprihliadnutí na dôkazy predložené žalobcom. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že všeobecná hodnota vypořádávaných pozemkov je vo výške 13,98 EUR/m², ktorú stanovil znalec Ing. Eduard Bugala v znaleckom posudku č. 146/2022 zo dňa 28.09.2022. Riadne odôvodnil to, že je mu síce z úradnej činnosti známe, že pozemky v obci Rabča majú zvyčajne vyššiu hodnotu, avšak daná situácia je špecifická tým, že vypořádávané pozemky sú určené na výstavbu miestnej komunikácie, čo nepochybne znižuje ich hodnotu oproti pozemkom určeným na individuálnu vstavbu. Uvedenú skutočnosť znalec zohľadnil v znaleckom posudku. Na doplnenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že žalobca v konaní síce poukazoval na predaj nehnuteľností (podielov) v inzerátoch za cenu 40,- eur za m², resp. snahu obce kúpiť pozemok pod zberný dvor za 110,- eur m², ale uvedené sumy boli v inej skutkovej situácii. Predaj hoc aj len podielov na pozemkoch, ktoré v budúcnosti môžu slúžiť na výstavbu rodinných domov (chát), prípadne na investičný zámer v podobe podnikateľskej (prípadne obecnej) prevádzky, prirodzene určuje úplne inú cenu takýchto pozemkov, ako tých ktoré sú určené zastavanie obecnou komunikáciou, na uloženie vodovodu, plynovodu, kanalizácie. Tu odvolací súd pripomína, že žalovaný poprel cenu 110,- eur m² a uviedol, že táto cena sa týkala len ponuky za pozemok, kde mala byť zrealizovaná obecná prevádzka. Časť pozemkov, ktorá mala byť zastavaná cestou bola ocenená na 1,- eur m², a teda celková priemerná suma predstavovala približne 90,- eur m². Odvolací súd je toho názoru, že záver o určení ceny 13,98 eur m² je vecne správny, pričom v konaní nebol produkovaný taký dôkaz, ktorý by takúto skutočnosť vyvrátil. Tvrdenia žalobcu o cenách iných druhov pozemkov (stavebných), ktoré ale budú slúžiť úplne inému účelu, takýmto dôkazom nie sú, nakoľko svedčia o cenách stavebných pozemkov. Rovnako tak predložený inzerát, ako aj zápisnica z rokovania obecného zastupiteľstva, pri ktorej cena 110,- eur bola reálne vysvetlená. Znalecký posudok č. 146/2022 zo dňa 28.09.2022 predstavuje odborný posudok ohľadne ceny, a tento by mohol byť spochybnený iným posudkom, prípadne takou argumentáciou, ktorá by reálne jeho závery spochybnila, nie však odkaz na predajné ceny pozemkov určených na úplne iný účel. Odvolací súd má za to, že uvedené skutkové závery a posúdenie veci v časti priznanej sumy sú jednoznačne vecne správne a niet im čo vytknúť.

13. Súd prvej inštancie správne uzavrel aj to, že pokiaľ žalobca poukazoval na ústnu dohodu, ktorá mal byť uzatvorená na mieste samom v rámci súdneho konania sp. zn. 2C/46/2017, súd uvádza, že dohody

ohľadne nehnuteľností musia mať písomnú formu a zároveň na to, že o hospodárenie s majetkom obcí má určité zákonné (zákon č. 369/1990 Zb, zákon č. 583/2004 Z.z.) ako podzáonné (všeobecné záväzné nariadenia) pravidlá, ktorých si žalobca a najmä jeho právny zástupca (ten istý aj v konaní sp zn. 2C/46/2017) museli byť vedomí, a objektívne ani nemohli byť presvedčení o záväznosti nimi tvrdenej dohody vykonanej na mieste bez súhlasu príslušných orgánov obce. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožnil, pričom je potrebné jeho správnosť zdôrazniť aj v tom smere, že žalobca mal pri rokovaní právneho zástupcu, a preto mu museli byť zrejmé nedostatky takejto dohody.

14. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vychádzal z dohody o vypořádání, ktorej nebola účastná ani jedna zo sporových strán, odvolací súd uvádza, že aj táto je nedôvodná. Žalobca poprel skutkové tvrdenia žalovaného ohľadne dohody, avšak notárska zápisnica a na jej podklade reálne rozdelenie spoluvlastníctva, ako aj jeho zachovanie v časti pozemkov, ktoré sú predmetom vypořádania, s ohľadom na prevod podielov pôvodných spoluvlastníkov na obec preukazujú správnosť záverov súdu prvej inštancie o pôvodnom určení vypořádavaných nehnuteľností na obecnú komunikáciu. Súčasne uvedenému svedčí aj súčasný stav, kedy sa na tento účel aj parcela používa. Za takto súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, sú potom jeho závery o dohode vecne správne a správne bolo aj ich zohľadnenie v napadnutom rozsudku.

15. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku legitímnych očakávaní žalobcu, nakoľko súd prvej inštancie neporušil žiadne legitímne očakávania žalobcu. Z obsahu žaloby, odvolania, aj postupu žalobcu v konaní, bola zrejma enormná túžba uspieť v súdnom konaní so svojou predstavou reálnej deľby, resp. aspoň dosiahnutej finančnej náhrady. Odvolací súd uvádza, že každý účastník súdneho sporu ide do súdneho sporu s očakávaním úspechu. Uvedené však neznamená, že aj úspešný bude. Osobitne uvedené platí aj pri vypořádání podielového spoluvlastníctva, nakoľko rozhodnutie o vypořádání nezávisí len od návrhu a vôle žalobcu, ale aj od objektívnych okolností, ktoré súd v konaní zisťuje tak, ako to bolo v tomto prípade. Žalobca vychádzal z predstavy, že pozemky sú deliteľné, čo však súd prvej inštancie v konaní nezistil, nakoľko funkčné využitie dotknutých parciel v súlade s územným plánom bránilo reálnej deľbe. V dôsledku funkčného využitia dostal prednosť pri vypořádání žalovaný, ktorý potrebuje a dokáže využiť pozemky lepšie pre potreby svoje a svojich občanov a v konečnom dôsledku aj pre potreby žalobcu. Takýmito závermi neboli porušené žiadne legitímne očakávania žalobcu, ale jeho subjektívne predstavy a ciele. Legitímne očakávania nemožno stotožňovať s tým, že žalobca má mať automaticky úspech v súdnom spore, ale je potrebné si uvedomiť, že žalobca nemusí v spore úspešný, ako tomu je aj v prejednávanej veci. Odvolací súd má na základe uvedeného za to, že neboli porušené legitímne očakávania žalobcu. Odvolací súd dodáva, že žalobca bol ochotný akceptovať stav, kedy výlučným vlastníkom by sa stal žalovaný, avšak nevedeli sa dohodnúť na cene. Žalobca požadoval minimálne 30,- eur (viď vyjadrenie na pojednávaní) a žalovaný dôvodil cenou 1,- eur. Uvedená skutočnosť preukazuje správnosť záverov súdu prvej inštancie o účelnosti využitia vysporadúvaných pozemkov. Spor bol predovšetkým o spravodlivú výšku odplaty, pričom odvolací súd je toho názoru, že aj táto bola určená spravodlivo a zákonne, nakoľko žalobca nepreukázal vyššiu cenu odplaty, ako to urobil žalovaný na podklade znaleckého posudku. Odvolací súd konštatuje, že inzerát z bazos.sk, resp. rokovaná cena stavebného pozemku nemôže proti znaleckému posudku obstať ako dôkaz (keďže išlo o iný druh pozemkov), ak ide o určenie ceny náhrady za spoluvlastnícky podiel.

16. Odvolací súd k námietke, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný uvádza, že ani táto nie je dôvodná. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že pri rozhodovaní vo veci samej vzal súd prvej inštancie do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval, pričom rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom má za to, že konanie nemá vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam.

17. Námietka žalobcu, že neexistoval zákonný predpoklad pre rozhodnutie a toto nie je riadne odôvodnené, je rovnako nedôvodná. Odvolací súd poukazuje na predchádzajúce odôvodnenie tohto

rozhodnutia, pričom má za to, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré boli podstatné pre konanie. Odvolací súd má za potrebné podotknúť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I.ÚS 736/2016). Odvolací súd súčasne dodáva, že napadnutému rozhodnutiu nechýbajú logické vysvetlenia ohľadne skutkových záverov a právneho posúdenia, pričom súd prvej inštancie nekonal arbitrárne a riadne sa vysporiadal s otázkou možnosti reálnej del'by, s otázkou žalobcu ako väčšinového spoluvlastníka, ktoré riadne vyhodnotil vo vzťahu k účelnému využitiu pozemkov. Riadne zdôvodnil cenu ako aj širšie vzťahy a okolnosti vzniku spoluvlastníctva pri jeho vyporiadaní a určení náhrady za spoluvlastnícky podiel žalobcu, pričom všetky dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach.

18. Žalobca v rámci odvolania uplatnil aj námietku zaujatosti v podobe odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, keď s ohľadom na odôvodnenie mal za to, že konajúci sudca súdu prvej inštancie bol zaujatý. Odvolací súd nevhliadol dôvodnosť tejto námietky. Žalobcova námietka, keď dôvodom na vylúčenie sudcu je jeho rozhodovacia činnosť (postup), tak táto je v súlade s § 49 ods. 3 CSP neprípustná (nedôvodná). Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne, dôsledne a presvedčivo vec odôvodnil, pričom v konaní žalovaného nijako nezvýhodnil. Subjektívne vnímanie žalobcu v tomto prípade, nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcu, resp. na zrušenie rozhodnutia z dôvodu, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie umožnil stranám sa riadne vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, poskytol im predbežné právne posúdenie, ako aj vykonal ohliadku na mieste samom. Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací súd nezistil taký procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako porušenie procesných práv žalobcu, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

20. Posledná časť, proti ktorej smerovalo odvolanie žalobcu bol výrok o náhrade trov konania. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol správne. Námietka žalobcu, že nezohľadnil jeho pokusy o zmier nie je dôvodná, nakoľko je potrebné si uvedomiť, že pokus o zmierlivé riešenie veci musí vychádzať z kompromisu, v tomto prípade kompromisu na cene. Požiadavky žalobcu v priebehu konania boli však príliš tvrdé, a teda nekompromisné. Ďalej súd prvej inštancie pri náhrade trov konania vychádzal z toho, že žalobcovia (ich právni predchodcovia) nedodrжали dohodu o vyporiadaní, ktorá mala byť v tom zmysle, že spoluvlastnícke podiely na vysporadúvaných pozemkoch mal získať žalovaný. Ako bolo uvedené vyššie, odvolací súd sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie o pôvodnej existencii tejto dohody, a preto nahliadal rovnako ako súd prvej inštancie na postup žalovaného ako nesúladný s § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka. Odvolanie žalobcu na dohodu z pôvodného súdneho sporu nebola dôvodná, nakoľko tak ako to uviedol súd prvej inštancie, neplatnosť tejto dohody musela byť žalobcovi zrejmá od počiatku, zvlášť, ak sa jej zúčastnil jeho právny zástupca.

21. Z týchto dôvodov bolo odvolanie žalobcu posúdené ako neopodstatnené.

22. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 257, §262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 50% z dôvodu osobitného zreteľa.

23. Súd ohľadne náhrady trov konania konštatuje, že prebieha vývoj rozhodovacej činnosti v tejto oblasti, a to aj náhrady trov konania pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. V minulosti vzhľadom na charakter konania - iudicium duplex (a teda nie je možné určiť víťaza a porazeného), bol prijatý záver, že náhrada trov konania nemusí byť priznaná žiadnej zo strán. Uvedený právny názor bol časom prekonaný a vo viacerých súdnych rozhodnutiach bola priznaná náhrada trov konania o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, najmä v prípade úspechu žalujúcej strany (viď napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7 Co 297/2013--334 z 28. augusta 2013 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 31/201519 z 27.01.2015). Odvolací súd má za to, že v tomto prípade išlo rovnako o výnimočné okolnosti, kedy síce žalobca podal návrh na reálnu del'bu, ale reálne od počiatku mu

bol zrejmy postoj žalovaného, aj mu museli byť zrejmé pôvodné dohody, ktoré predpokladali použitie pozemku na účely obecnej komunikácie. Ak za takéhoto stavu žalobca žiadal reálne rozdelenie, resp. trval na neprímeranej (nepreukázanej) cene za svoje podiely, tak naplnil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú tak ako v konaní pred súdom prvej inštancie priznať žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 50%, a to práve z dôvodu prístupu žalobcu k riešeniu vzájomného sporu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).